

flere Bidrag. Man er gaaet et Skridt videre, idet Kvinderne har faaet Sæde i de to af vore nationale Foreninger, i Sprogforeningen og Skoleforeningen, som Medlemmer af Tilsynsraadet. Jeg har nu ikke saa forfærdelig meget imod dette sidste, da det i disse Tilfælde mere gælder Spørgsmaalet om Modersmaalets Røgt end om egentlig Politik; men det Spørgsmaal melder sig: Er det formaalstjenligt, at der gaas videre frem ad den Vej? Er det rigtigt, at Kvinderne drages ind i Politiken? Bør Kvinderne tage virksomt Del i det offentlige Liv?»

Efter at have såret kvinderne ved at lade dem vide, at det kun er deres pengebidrag, han værdsætter i de nordslesviske foreninger, udvikler han sit syn på forskellen mellem mand og kvinde, omtaler kvindernes arbejde for at vinde frem til selvstændigt erhverv heroppe i kongeriget og fortsætter:

»Hvor Frygt for manglende Livsunderhold er Drivfjederen til, at Kvinder eftertragter Mændenes Domæne, *er det beklageligt: der burde sørges for, at ingen enligt stillede Kvinder kommer til at lide Nød.* Men Sagen er nok, at saa mange Kvinder har faaet Fluor sat i Hovedet.«

Hele hans artikel men særlig disse 2 sætninger har kaldt Nordslesvigs fribårne kvinder frem. I nr. 38, 39 og 40 fremkommer 3 anonyme svar, i nr. 41 svarer Johanne Filskov og i nr. 44 Katrine Lycke, født Schou fra Rødding. Man kommer ved at læse dr. Petersens artikel uvilkårlig til at tænke på, hvor dårlig mennesker forstaar at sætte sig i en andens sted. Forsøg blot i disse ovenanførte sætninger at bytte »kvinde« med »mand«, så forstår man bedst, hvor dybt de maa sære selvstændige kvinder. —

Jeg vil anbefale alle at skaffe sig de nr. af Flensborg Avis og læse hele pennefejden igennem. Men nogle enkelte af de bedste udtalelser vil jeg dog her gjengive. Den anonyme indsender i nr. 38 skriver under mærket Ane:

»Vi har desværre alt for mange Hjem, hvor Moderen ikke tænker paa stort andet, end hvad der skal spises til Middag i Morgen; lad os ikke ønske flere af dem!

Derfor, danske Kvinder, vi bør tage levende Del i alt, hvad der foregaar i det offentlige Liv. Det kan kun styrke vore Mænd i deres Arbejde udadtil, naar de veed, at vi er interesserede i alt, hvad de foretager sig. Naar vi kønt bliver inden

Døre, er der sikkert ingen, der vil forme os vor Interesse. Kun der, hvor Kvinden interessere sig for, hvad der rører sig ude i Folket, dannes de Hjem, der vil værne om Sproget i Børnenes Mund og opfostre en Slægt, som er nidkær for vor nationale Kamp.

Vi Kvinder, der har glædet os ved at være Medlemmer i vore nationale Foreninger, hører nu, at det kun er Bidragene, der regnes med. Det er drøjt.«

En anden anonym indsender i nr. 38 skriver.

»Det er betegnende, naar Dr. Petersen erklærer det for kærkomment, at Kvinderne maa være med til at betale Bidrag til vore nationale Foreninger. Det er jo netop det, de har Lov til overalt. Kvinden skal betale sine Skatter og Afgifter lige saa fuldt som Manden; men naar hun interesserer sig for, hvad disse hendes Penge benyttes til, saa betegnes det som ukvindeligt. Jeg tror, at Kvindeligheden er mere ægte, end at den kan tage Skade af, at Kvinden interesserer sig for det Samfunds Ordning, som hun selv er Medlem af.«

og endvidere i nr. 39.

»Jeg er sikker paa, at der blev meget sundere i mange Statsforhold, hvis der var Kvinder med til at lede. Selvfølgelig vil der komme Kvinder med, som fik uheldig Indflydelse — men har Mændene altid en heldig Ingflydelse?»

I nr. 40 slutter C. F. sin artikel med følgende ord:

»Begge Køn bør have lige Rettigheder, da begge er lige nødvendige for Verdens Udvikling og Bestaaen.«

C. F.

I en udmærket artikel i nr. 41 siger Johanne Filskov bl. a.

»Hvad Lejlighed til Aandsudvikling angaar, er i de senere Aar de hemmende Baand blevne løsnede for Kvindernes Vedkommende. Men en, der længe har siddet i Tusmørke, maa have lidt Tid, inden hans Øjne faar vænnet sig til Lyset. Der vil derfor gaa Tid hen, inden Kvinderne faar lært at benytte de Rettigheder, de allerede har faaet, og den politiske Valgret, de forhaabentlig snart faar, paa rette Maade. Men — kommer Tid kommer Raad. Det tog ogsaa Tid for Mændene,